

cultura, avui

Ahir va presentar la novel·la «Els déus inaccessibles»

M. A. Riera reflexiona sobre la bellesa i el sexe

34

«La sexualitat de l'home va més enllà de la reproducció»

«El lector, a més d'arguments, necessita rebre una filosofia»

«Vull escriure pocs llibres; però escriure molt aquests pocs»

Carles Barba
BARCELONA — Miquel Àngel Riera va presentar ahir a Barcelona la seva cinquena novel·la, *Els déus inaccessibles* (Proa. *A tot vent*), en la qual ha esmerçat quatre anys de feina. A la contraportada del llibre es fa una comparança amb *La mort a Venècia* de Thomas Mann. Què en diu l'autor, d'aquesta connexió? «Té una certa raó de ser, ja

que tots dos llibres descriuen l'atracció d'una persona adulta per la gràcia d'un adolescent. La meua novel·la, però, persegueix uns altres objectius. M'agradaria, això sí, que fos un bon plagi d'aquella obra extraordinària.» Quins són els objectius d'*Els déus inaccessibles*? «Un d'ells és posar en circulació la problemàtica que s'esdevé a partir d'un procés de paganització que viu un

sacerdot dels anys 40.»

Per a Miquel Àngel Riera, avui dia no n'hi ha prou de fer novel·les amb un argument atractiu, perquè tots els possibles impactes estan gairebé assajats. «El lector més aviat necessita rebre una filosofia vàlida i un pretext per aclarir les idees.» En aquest sentit, «en aquesta obra intento de manera entrecreuada aprofundir en dues

Miquel Àngel Riera, escriptor manacorí, que ahir va ser a Barcelona per presentar la seva darrera novel·la, «Els déus inaccessibles»

MIQUEL ANGLARILL

idees: el fenomen de submissió que l'ésser humà sent davant la bellesa i la capacitat d'enfervoriment que té enfront de la vida.»

Thomas Mann, a *La mort a Venècia* escriu: «La bellesa m'averkonyeix». «Sí —afirma Riera— aquesta és la qüestió. Encapçalo el llibre amb un vers de Jorge Guillén que diu: 'Nada se puede contra el ángel?'» Ara bé, a l'obra de Riera la relació home-adolescent no és platònica, com en Mann, i l'autor en deriva d'ella més creixement vital que no pas angoixa: «Jo penso que la sexualitat de l'home va més enllà de l'instint de reproducció. El protagonista del llibre, per exemple, dona la seva primera resposta sexual no enfront d'una relació humana, sinó com a conseqüència d'una actitud enfervorida de contemplació d'un fenomen estètic.» Riera afegeix: «I no continuo perquè seria com dir qui és l'assassí si parlàvem de novel·la negra.»

Miquel Àngel Riera va néixer a Manacor, «terra de la qual ha dit Josep Maria Llompart que és la que dona més escriptors per metre quadrat». Ell viu en aquesta ciutat des de sempre, i no pensa canviar de residència. No li agrada, però, projectar-se literàriament a la seva ciutat. Prefereix que el ressò de la seva fama arribi de Catalunya.

Riera escriu «sense cap preocupació per la remuneració monetària» i té un sentit molt elevat de la creació literària. «Sempre dic que vull escriure pocs llibres, però escriure molt aquests pocs.» I: «Una vegada un ha fet la passa d'apropar-se a la creació literària, s'ha de fer amb un nivell d'autoexigència complet i una crueltat total amb un mateix.»

Riera es prea de «haver perfilat la meua parròquia a base d'exigir-los molt, de disciplinar-los molt...». Per exemple, a *Els déus inaccessibles* —i tampoc a les altres novel·les— no hi ha diàlegs directes. Ell ho raona: «Quan un narra oralment algun fet, quasi mai descriu les alternatives d'una conversa una per una. Jo, per tant, tampoc no faig aquestes transcripcions literals. La meua prosa és, doncs, espessa.»

Guanyador del Sant Jordi l'any 1973, se sent més satisfet amb el Premi Nacional de la Crítica de l'any 1979 i els Premis de Crítica Serra d'Or dels anys 1975 i 1984 per aquest caire que tenen de reconeixement no buscat.

Actualment, Riera ja és força conegut a la seva ciutat, «massa i tot», perquè «ara estic exposat a les enveges» i perquè «jo només busco que algun llibre meu em sobrevisqui».

